Karikatür

Hatayda Fransız mandası

Fransa — Çöksene..
Manda — Yer müsait değil !

Dünya Karikatürleri

— Baba, ben nerede doğdum?
— İstanbulda.
— Annem nerede doğdu?
— Bursada.
— Ya sen nerede doğdun.
— Ankarada.
— Öyle ise nasıl oldu da üçümüz bulu uk?

(Fransız Karikatürü)

Bayan — Ben senin ismini değiştiriyorum, ve alışık olduğum için seni eski hizmetçimin ismi ile çağıracağım.
Hizmetçi — Şu halde ben de size eski hanımımın ismile hitap edeceğim.

(İtalyan Karikatürü)

— Biz büyüyünce evleneceğiz, değil mi?
— Evet ama, bir şartla: Şimdiden benim mektep vazifelerimi yapacaksın!.

(Fransız Karikatürü)

—Aman ne iyi oldu da sizlere tesadüf ettim, demindenberi titriyordum... Sayenizde ısınacağım..

(İngiliz Karikatürü)

Falcı: — Ben senin istikbalini endişeli görüyorum... Senin kocan ölecek.
Müşteri bayan — Ne diyorsunuz!.. Acaba beni tevkif edecekler mi?..

(Fransız Karikatürü)

Müşteri — Sen nerelerde idin, kayboldun!
Berber — Hapishanede idim baym..
Müşteri — Sebep?
Berber — Bir aralık âsabım bozulmuştu... istemiyerek bir müşterinin boğazını kesmiştim..

No. 56 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 23 İKİNCİ KÂNUN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLER ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

Fransızlar Hatayda taşnakları aleyhimize sevkediyorlar..

Maryan — Aport, aport..
Köpeği — Ka, benim gibi alçak, okadar yükseğe saldırabilir?..

Sıra, Saygı, Terbiye

Daha geçen gün gazeteler yazıyordu: İhtiyar bir mütekait bilmem hangi bankada üç aylık aylığını alırken gişe önünde itilip kakılma, ezilip sıkılma neticesi kalp durmasından birdenbire ölüvermiş. Birçok günler para sıkıntısından bunaldıktan sonra, tam beş on lira alıp ferahlıyacağı sırada vücut sıkıntısından ölmek, feci âkibet! Fakat şehirde sıra ve saygıya riayet denilen medenî duygu böyle gittikçe artacağı yerde eksilmekte devam ederse, hepimizin âkibeti aylık yerinde değilse bile bir tramvay durağında, bir vapur veya şimendifer gişesi önünde böyle ezi-

lip sıkılarak can vermek olacaktır.

Hepsi bizzarure ihtiyar veya büyük bir kısmı kör, kötürüm, topal, sarsak, kalbli, böbrekli, romatizmalı vesaire olan maaş sahiplerinin üç aylık nafakalarını alabilmek için mutlaka bu cendereden geçmeleri şart mıdır? Başka bir vasıta ile paralarını ellerine teslime imkân yok mudur? Demiyoruz. Çünkü şöyle bir cevap almaktan korkuyoruz:

— Beş, altı sene evvel bir takım açıkgözltrin Karacaahmet veya Eyip mezarlığında kemikleri bile kalmamış bir takım merhumlar namına aylık tahakkuk ettirdiklerini elbette unutmamışsınızdır. Yine geçenlerde diplomalı doktorları vesairesile başka bir ölü soyguncusu heyeti müteşebbisesinin sağları ölü göstererek devleti soydukları hatırınızda olsa gerektir.

Bu vaziyete göre maaş sahiplerini mutlaka maaş masası önüne getirerek yüzlerine bakmak ve henüz ölmüş olmadıklarına kanaat getirmek şarttır.

Evet, biz akar suları durduracak böyle bir cevaptan korktuğumuz için aylık memurlarına sual hakkımızdan vazgeçiyor ve onu başka bir şekilde kendimize, şehrimizin genç ve ihtiyar; kadın ve erkek sayın medenî halkına soruyoruz:

— Paraya, nafakaya, rütbe ve memuriyete taallûk eden işlerde sıra ve saygı gözetmeden biribirimizi ezmiye çalışmayı haydi bir hayat ve boğaz kavgası mecburiyeti sayalım. Fakat meselâ, bir bilet gişesi önünde bizden evvel yer almış yedi sekiz kişi görürken, zorla bu kalabalığı yarmıya kalkmak, onun bacakları altından dalıp çıkarak yahut tepesinden aşarak herkesten önce bilet almıya çalışmak terbiyesizliğinden niçin kendimizi korumuyoruz? Bize hayretle bakan gözler karşısında zerre kadar utanmamak için lâzım gelen kuvveti nereden buluyoruz?

Daha dört beş gün evvel köprünün Adalar iskelesinde idim. Gişe önündeki demirin içinde yedi sekiz kişi, şimendifer oynıyan çocuklar vaziyetinde - ard arda dizilmiştik. Derken demirin dışında, gişenin ağzı karşısında ufak bir vücut üstünden - at kafası gibi - kocaman bir kafa peyda oldu. Bu kafa önündekileri iterek yem torbasına yahut maslağa uzanan bir hayvan başı saygısızlığı ile gişeye uzandı. Ayni zamanda öndeki ihtiyar bir kadının başı üzerinden kolunu da uzatarak:

— İsmail bey, bir gidip gelme, dedi.

İsmail beyefendi de bir memurdu. Bu sesi işitmemezlikten geliyor, içerde tıkır tıkır biletleri keserek işine devam ettiği duyuluyordu.

— Yahu İsmail bey.. Hadi Allah aşkına bekletme...

Bu esnada dirseği ihtiyar kadının arkasındaki bir genç kızın şapkasına çarptı.

Açıkgöz, bir pardona bile lüzum görmeden asabileşti.

— Yahu duymaz mısın be İsmail bey... Gidip gelme, diyorum.

Efkârı umumiyede yavaş yavaş isyan alâmetleri belirmiye başlamıştı. Arkadan biri:

— Sıraya riayet edelim, diye homurlandı ve hepimiz bulunduğumuz yerde eşinmiye ve hafif sesler çıkarmıya başladık.

Herif nihayet sıraya girmenin zaruretini anlamıştı. Fakat beklememek için bu defa ters taraftan geliyor, bilet aldıktan sonra çıkanlarla kucaklaşıyor, bizi geri itiyordu.

Şimdi yüzü bize dönük olduğu için daha iyi görüyorduk. Bir deliği nezleden şişmiş ve pomatalanmış çarpık bir burnu, hafifçe şehlâ gözleri vardı.

Bir ses:

— Arkadan, arkadan diye bağırdı.

Fakat o buna cevaba tenezzül etmeden yine:

— Yahu... Hadisene İsmail bey, diye söylendi.

Hayvanlık sirayet ve taammüme başlamış ve hepimizde garip azgınlık alâmetleri belirmişti.

Birisi doğrudan doğruya hücuma geçti.

— Be beyim.. Neye bukadar kişinin beklediğini görürken bir siz varmışsınız gibi böyle yaparsınız.

Fakat hayret! Herif cevap vermek gibi kızmıya da lüzum görmüyor:

— İsmail bey bekletmiyesiniz, diye

— Kocanız olabilmek için istediğiniz fedakârlığa âmadeyim...
— Aman, sizin de terkedilecek bir tahtınız mı var yoksa?...

— Okumuş bir kadınla evlendim diyo dun ama karın okuma bilmiyormuş..
— Nasıl bilmiyor baba? Her akşam Ahenk gazinosunda okuyor!..

FELÂKET

Uzaktan akraba oluyorlardı. Genç kız nekadar güzelse, oğlan okadar çirkin, genç kız nekar zeki ise oğlan okadar sersemdi.

Yağmurlu bir gün salonda karşı karşıya oturuyorlardı. Havanın bozukluğundan bahsettiler. Söz bitti. Sinemadan bahsolundu. Söz yine bitti. Modaya oğlanın aklı ermiyordu. Sustular.

Hizmetçi kahveleri getirdi. Delikanlı, aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi acele acele teklif etti:

— Kahvenizi için de falınıza bakayım.

Kız filcanı ters çevirdi. Soğuduktan sonra erkek filcanı eline aldı.

— 1937 yılında, diye başladı, taliniz bir açık bir açık gidecek ki, hiç sormayın. Evvelâ nişanlanacaksınız?

— Kiminle?

Boyu, posu, kaşı gözü böyledir diye tarif etti. Genç kız oğlanın kendi kendisini tarif etmekte olduğunu hemen anladı. Ve tereddüt etmeden:

— Tuhaf, dedi, siz bu felâkete tali açıklığı mı diyorsunuz?

---

zorla gişeye kafasını sokmıya çalışıyordu.

Artık iş çığırından çıkmıştı. Önümdeki adam cürmü meşhut mahkemesini gözüne almış:

— Yahu sende hiç utanıp sıkılma yok mu? Bukadar insanın hakkını zorla tepeceğim diye uğraşmaktan utanmıyor musun?

Belki inanmıyacaksınız. Herif ne bu hakaret, ne de bu kalabalığın artık açığa vurmuş hiddetli hareketleri, sinirli gülüşmeleri karşısında teessür göstermiyor, pomatalı çarpık burnunu biraz daha kıvırmaktan başka bir mukabeleye lüzum görmeden:

— Be İsmail bey... Hadisene, diyordu,

Durduğum yerde artık çarpışmanın mevzuunu nuntmuş, şu muammanın hallile uğraşıyordum:

— Yarabbi! İnsanların en haklı bir isyan ve hiddetlerine bukadar yüzsüz ve hayâsız bir sükûn ile karşı koymayı bilen bukadar kuvvetli bir insan nasıl olmuş da böyle yakası nezleli çarpık burnu kadar yağlı bir palto, ökçeleri çarpık iskarpinlerle kalmış?

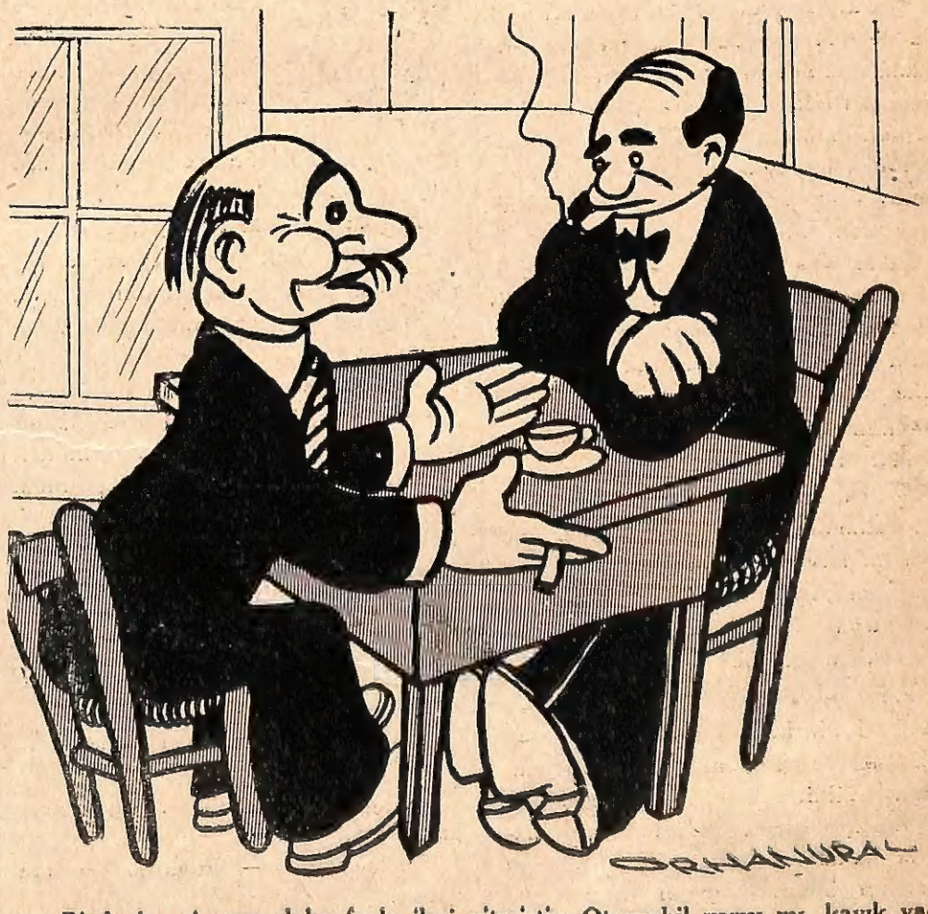

— Bizde hangi yarış daha fazla ileri gitmiştir. Otomobil yarışı mı, kayık yarışımı, at yarışı mı?.
— Son dedikodulara bakılırsa, çene yarışı azizim!...

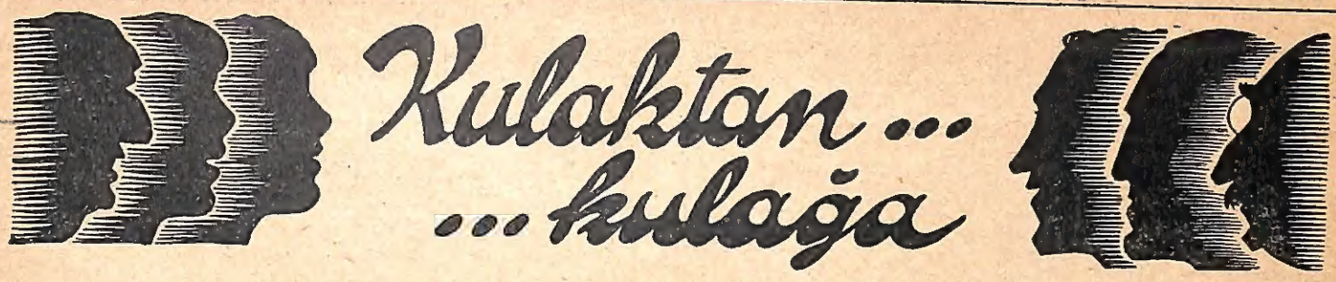

Gedikli Misafir

Bir arkadaş anlattı:

Dostum (S. C.) iyidir; hoştur fakat biraz saygısızdır.

Karısı geçenlerde Konyadaki babasını ziyarete gitmişti. (S.) evinin mutfağını kapadı ve her akşam yemek saatlerinde lokantaya devam eder gibi bizim fakirhaneye devama başladı.

Benim için hava hoş! (S.) nin yiyeceğinde, içeceğinde değilim. Varsın soframızda bir de oldukça hoş sohbet bir misafir bulunsun. Fakat hizmetçi yoktur, yemeği bizim bayan pişirir ve bazan pek yorgun olduğu zaman bir gün evvelden kalmış bir sahan pilâv ile alâminut bir pastırmalı yumurtayı önümüze dayar. Ev hali cümleye malûm ya! Biz de pek sesimizi çıkarmadan yer, Allaha şükrederiz. Fakat kadınlar misafire karşı fazla hassas olurlar. (S.) soframızın bir gediklisi olunca, bayan sıkılmıya başladı. Her gün mecburen mutfağa giriyor, söve saya bir iki türlü iyi yemek pişiriyordu.

Fakat yukarıda da söylediğim gibi (S.) biraz saygısızdır. Karımın pişirdiği yemekleri iştahla silip süpürdükten sonra bunlar hakkında ufak tefek tenkitler yapmıya kalkıyordu.

Kadın, haklı olarak homurdanmıya başladı. Bir gün bana:

— Kuzum o saygısız herife söyle... Bin zahmetle pişirdiğim yemekler için öyle münasebetsiz lâkırdılar söylemesin. Fena kızıyorum. Babasının ahçısı mı var burda o saygısız lüpçü herifin? Kovacağım vallâhi.

Ben: — «Aman Fatma, ses çıkarma... Misafirdir.. O öyle söyler ama münasebetsizliğindendir, yoksa fena adam değildir» diye bin zahmetle karıyı yatıştırıyordum. Benim bayan, alaturka kadındır. Onun için (S.) nin «hamam aldım», «bugün iki saat yol yaptım» gibi frenkçe bozması lâkırdılarına da ayrıca içerler.

Geçen akşam bayan bin zahmetle kart bir tavuk kızartmış fakat tavuğun bir tarafile beraber kendi parmağını da bir parça yakmıştı.

Kızarmış tavuk sofraya gelince, (S.) burnunu uzatarak kokladı, çatalile yanık tarafı muayene etti, sonra:

— Hamfendi affedersiniz ama bu tavuk bana bir şey söylemedi.

Bayanın yüzü birdenbire karmakarışık oldu:

— Tavuk bana bir şey söylüyor ama size tekrarına terbiyem mani, dedi.

MAHCUP DELİKANLI

Bildiklerden birinin kızını genç bir ressam ile evlendirmeyi kurmuştuk. Arasıra yaptığımız aile toplantılarında onları bir araya getiriyor, hattâ bir bahane ile yalnız bırakarak mercimeğin fırına verilmesini bekliyorduk.

Ancak ressam son derece mahcup ve sükûtî bir gençti. Kızla karşı karşıya geldiği zaman bir türlü söyliyecek lâkırdı bulamıyor, ellerini uğuşturarak sessiz sadasız oturuyordu.

Bir gün ona tenha bir yerde:

— Yahu, sen gayet enteresan bir gençsin... Zekâ ve malûmatın da var.. İnsan güzel bir kızın karşısında put gibi oturur mu?

— Peki ne söyliyeyim?

— Ne söyliyeceksin... Rasgele bir şey bul... Meselâ ressamsın.. Resimden bahset... Evlerinin salonuna asılmak üzere bir tablo yapıp hediye etmek istediğinden filân bahset...

Delikanlı memnun bir çehre ile:

— Peki, yaparım, dedi.

Şimdi mahcup ressamın benden aldığı aklı nasıl tatbik ettiğini ve ne netice elde ettiğini anlatayım.

Yalnız kaldıkları zaman ressam sormuş:

— Size ehemmiyetli bir şey soracağım demiş.

Kız hayretle: — Buyurun, cevabını vermiş.

— Eviniz var mı?

Kız birdenbire ayağa kalkmış. Delikanlıyı tepeden tırnağa kadar süzerek:

— Hayır, yoktur. Sokakta otururuz, demiş ve sonra ilâve etmiş:

— Evlenmek istiyen insanların alacakları kızın malı mülkü olup olmadıklarını tahkik ettiklerini işitirdim. Fakat bunu doğrudan doğruya kıza soranı hiç işitmemiştim.

ARKADAN RESİM

Geçen gün fotoğrafçıda resim çıkartıyordum. Kapıda bir hususî otomobil durdu, içinden inen kürklü bir bayan atelyeye girdi.

O gelirken, Gayri ihtiyarî kravatımı ve saçımı başımı düzeltmiştim. Fakat yüzünü görünce bu zahmete pişman oldum. Bayan, surat itibarile sırtında ve boynunda pöstekilerini taşıdığı hayvanlardan herhalde çok çirkindi. Topraktan yeni çıkmış iri bir yerelması gibi yamrı yumru bir yüz, iri çarpık bir burun, her biri bir yana bakan rimelli gözler.

Buna kim bu kürkleri giydirir de hususî otomobilde gezdirir diye sormayın. Herhalde merhum babası yahut mirasını yediği zengin bir akrabası olacaktır.

Bayan fotoğrafçıya:

— Fotoğrafımı çıkarmanı istiyorum, dedi, intihap edilecek pozu size bırakıyorum. Siz artist bir adamsınız. Beni tetkik ediniz. Fas mı, profil mi, truvakar mı hangisi en fazla lehimde ise bana o pozu verirsiniz.

Fotoğrafçı bayanı evirdi, çevirdi; uzaktan, yakından uzun uzun tetkik etti. Sonra:

— Mademki çok güzel bir resminizin çıkmasını istiyorsunuz, o halde arkanızı çevirip oturunuz da enseden bir resminizi çekeyim.

DEVASIZ HASTALIK

Bir doktor, hastalarının birinden bahsediyordu:

— Ben kendi hesabıma mümkün olanı yapıyorum. Muhakkak biçarenin öyle bir hastalığı var ki, ölünciye kadar devam edecek.

Bir arkadaşımız cevap verdi:

— Hazakatiniz sayesinde bu biçarenin pek yakında hastalığından kurtulacağına hiç şüphemiz yoktur doktor.

Papağan

Istanbul tramvayları neye yarar?..

1 — Kambur Bay Ali Fatih-Harbiye Tramvayına bindi...

2 — Harbiyede indiği vakit hiçbir şeyi kalmamıştı.

Arada Sırada

Kimi dümensiz gezer gemile Marmarada,
Kimi balonsuz uçar fırtınada, borada,

Kimi de benim gibi tali yar değilse,
Gündüzünü yayan bile dolaşamaz karada!

Şaraba el uzatsam nedense sirke olur,
Yağmur suyu kesilir göz attığım şira da!

Tattığım kahve bile nohuttan nişan verir,
Ot kokusu duyarım içtiğim sigarada.

Çarşıdan canlı diye aldığım taze lüfer,
Kokmıya başlar eve götürdüğüm sırada!

Yapmış geçende gençler bir şairler gecesi,
Emsali yok diyorlar Pariste, Londrada,

Fuzulî'le kol kola görünmüş Salih Zeki,
Lâkin Filorinalı unutulmuş arada!

Edebiyat ne halde diyorsanız, bakınız,
Duruyor satılmadan kitaplar mostrada!

Bir gün ağzım birine şair demiş bulundu,
İşte ogündenberi boğazım gargarada!

Gönlümün ilk yarası bir yar elindendi, ah,
Bir dost elinden oldu son aldığım yara da!

Biraz Ekrem Reşidi andırıyor, dediler.
Gördüğüm şair tipi o güzel «maskara» da.

Bir gün Ahmet Refikle Çallı İbrahim bana:
«İki kadeh atalım, gel, dediler, şurada!»

Ertesi gün gelenler bizi yatmış buldular,
Masada, iskemlede, kanapede, sırada!

Kimi dostlar çalıştı mevkile servet için,
Kiminin gözü yoktu benim gibi parada,

En sonra masalların dediği oldu işte:
Biz çıktık kerevete, onlar erdi murada!

Çamdeviren

OLMUŞ HİKÂYE

BEYAZ AT

Vahdettin ölmüştü. Şimdi, dalgın dalgın, öbür dünyada hesap vermiye gidiyordu. Yeryüzünde işlediği suçların yaptığı kötülüklerin ağır yükü altında beli bükülmüştü. Başındaki kalıpsız fesi, gözündeki siyah gözlüğü, ayağındaki lâpçınlı kundurasile hain bir hükümdardan ziyade miskin bir hafiyeye benziyordu. Yakası yağ, paçası çamur içinde idi. Az gitti, uz gitti, dere tepe düz gitti, en sonra yorgun argın ahretin kapısına ulaştı. Kafatasında cehennemin ateşlerile döktüğü kanların kızıllığı biribirine karışıyor, ona korkulu ruyalar gösteriyordu.

Kemiklerin sinir kesildiği uğursuz elile kapının tokmağını vurdu: Çat, çat! çeneleri biribirine çarparak bekledi. Az kaldı, orada, eşiğin dibinde, helecandan ikinci defa ölecekti. Tekrar tokmağa yapıştı: Çat, çat! Yolların ıssızlığı onu ürkütmüştü. Hava gittikçe serinliyordu. Nerede ise kar yağacaktı.

Vahdettin, bu soğuktan kurtulmak için, gayyada bile yanmıya razı idi. Neden sonra ahretin büyük demir kapısı, rezeleri üstünde gıcırdıyarak, ağır ağır açıldı ve kapının aralığından bekçinin sert yüzü göründü:

— Sen kimsin?

— Ahrete girmek istiyorum!

— Sen kimsin?

— Ben Osmanlı padişahlarının sonuncusuyum...

— Ne malûm?

— Anlamadım?..

— Öteki padişahlar beyaz bir at üstünde geldiler, çoğuna cehennemin münasip yerinde birer köşe verdik, halbuki sen yaya geliyorsun, padişah olduğunu nereden bilelim?

— Peki, ne yapayım?

— Hemen geri dön, beyaz bir at bul, gel.. Yoksa, gecenin ayazında, çivi keser, dururşun!

Cehennemlik hükümdar cevap verecek, kendi zamanında atın kalktığını, yerine otomobilin geldiğini anlatacaktı. Fakat ahretin bekçisi, onun ağzını açmasına meydan bırakmadan, kapıyı yüzüne kapadı, ve Vahdettin yine günahlarile başbaşa kaldı.. Şimdi bu ıssız adem diyarında beyaz atı nereden bulacaktı?

Yavaş yavaş geldiği yoldan dönüyordu. İn, cin yoktu. Bu Allahın ovasında beyaz at değil, karasinek bile bulmak imkânsızdı. Ümitsizlik içinde yürürken birdenbire karşısında akıl hocası, eniştesi, sadrazamı damat Feridi gördü. Denize düşen adamın saman çöpüne sarılması kabilinden eski vezirinin elini yakaladı:

— Sorma başıma gelini...

— Ne var?

— Ahrete gittim, padişah olduğumu söyledim, beyaz atım olmadığı için inanmadılar... Beyaz atı nereden bulacağım?

— Merak etmeyiniz, ben kim olduğunuzu anlatırım, kefil olurum, sizi kabul ederler...

İki yadigâr, yanyana, ahret yolunu

— Bulut olduk..

— Kaç para eder, fırtınayı yine karım koparacak!..

Kadın — Bugün ayın yirmi üçü halbuki senin yalnız bir elin şakağında, demek biraz paran var ha!..

Dedikodu

Üzülmeyin bayım

Zaten sinirli, titiz herifin biri idi. Hele evinden dışarıda bir şey yiyecek, bir şey içecek olsa, bardağı, tabağı, defalarca yıkatır, sildirirdi.

Birgün lokantaya gitti. Önüne getirilen tabağı bir de gözünün önünde sildirmek istedi. Garsonu çağırdı.

Garson aldığı emri yerine getirirken, sinirli müşteri nasırına basılmış gibi feryat etti:

— Hey, dur bre Allah belânı versin, tabağı mendilinle mi siliyorsun?

Garson sükûnetle cevap verdi:

— Üzülmeyin bayım, mendilim zaten kirlidir.

MUSİKİ DERSİ

Muhittin Sadıka genç bir bayan müracaat etti, teganni dersi almak istiyordu, Muhittin Sadık kadına bir şarkı söylettikten sonra:

— Derse başlıyabiliriz, saati dört liradan!

Dedi. Genç bayan şaşırdı:

— Fakat bana, sizin için, saati iki liradan ders veriyor dedilerdi!

— Öyle ama, o yalnız söyletmek için... Halbuki sizi söylettikten sonra susturmak için de iki liralık gayret ister!

tuttular. Vahdettinin âdeta içi ferahlamıştı. Biraz sonra tekrar ahret kapısına geldiler. Çat, çat, tokmağı vurdular. Mendebur hükümdar, bu sefer kapının açılmasını korku ile değil, ümitle bekledi. Çünkü yanında damat Ferit vardı!

Kapı, kısa bir beklemeden sonra, açıldı, aralıktan yine bekçinin sert yüzü göründü:

— Ne o?

— Ben geldim!

Bekçi çatık kaşlarının altında şimşek çakan gözlerile bir Vahdettine, bir de damat Feride baktı. Hiddetle haykırdı:

— Sen ne lâf anlamaz herifsin be, ben sana atla geleceksin, dedim, eşekle değil!

Ve tekrar kapıyı ikisinin suratlarına kapadı...

İspinoz

— Güreşçilerimiz Finlandiyaya gidiyo larmış.. Senden yenilecek var mı?

— Evet, bana bir miktar para yenilecek gibi geliyor!..

Dört Tramvay Hikâyesi

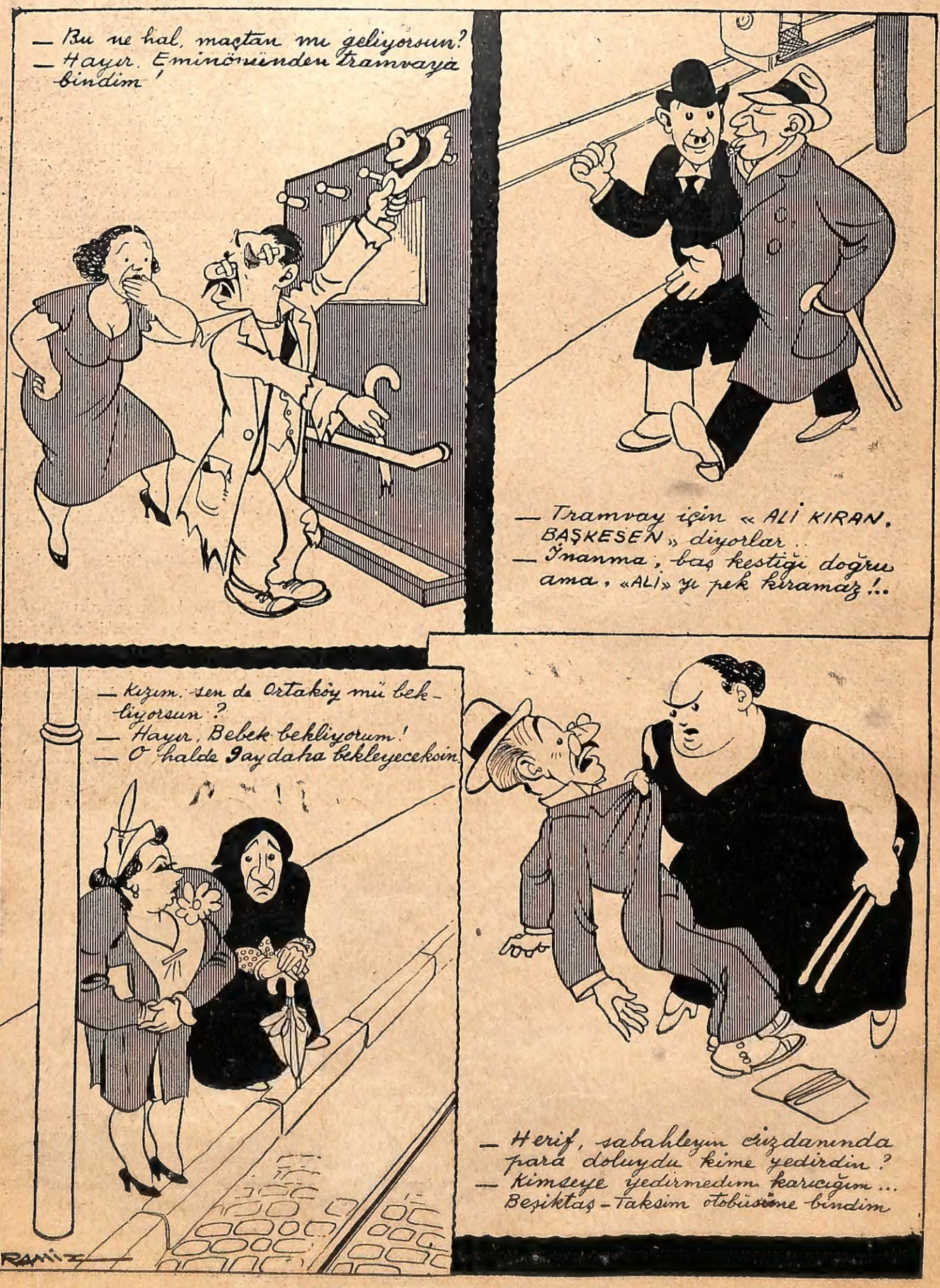

Madritin müdafaa siperlerinde...

— Şu gönüllüler ihtilâlden evvel gelselerdi mutlaka mağlûp olurduk!.

ZAVALLI PAPATYA

Yazan : Necdet Rüştü

— 1 —

«Papatya» ya oluyor artık hayatı zindan,
bakıyor çok pahalı bir oto arkasından:
Neye bu lüks otoya bir gün olsun binmiyor?..
Neye genç sahibinin kollarına sinmiyor?..
O sporcu adam ki esir etmişti onu,
Yaman kullanıyordu hele direksiyonu!..
Son vites gidiyordu yolda kimse yok gibi,
Yolları aşıyordu yaydan çıkan ok gibi!..
Belli ki bu otonun pek meşhurdu markası,
Tıpkı kaplumbağaya benziyordu arkası!..
Okadar güzeldi ki, anlatsak gelmez dile,

Beş bin lira ederdi; Vardı radyosu bile!..
Fakat daha güzeldi otosundan sahibi,
Dudakları kalındı Moris Şövalye gibi!..
Kalın dudaklı erkek ihtiraslı olurdu,
«Papatya» böyle genci cana yakın bulurdu!..
Bu kız onun uğrunda ölse bile yeri var:
Çelik mengene gibi, tunç renkli elleri var!..
Hele derinden bakan sert, mağrur bakışları,
Bahara çevirirdi gönüldeki kışları,
Hem güzel.. hem de zengin.. evet; bu çok mühimdi;
Hiç züğürt sevilir mi?... Fakat bu adam kimdi?.

Miras yiyen bir genç mi?. Bir direktör mü yoksa?
Avrupaya gitmiyor neden parası çoksa?..
Amerikadan gelen bir milyonerdir belki?..
Hayır, bu da olamaz: Çünkü öyle güzel ki,
Böyle mükemmel adam ancak Türklerden çıkar!

— 2 —

İşte oto geçerken Papatya ona bakar,
Genç adam da dönerdi: Gelirlerdi göz göze!..
Bu bakışma yeterdi: Lüzum yok başka söze,
Aşkın uzun yolunu onlar çoktan aşmıştır,
Onlar bu bakışlarla konuşup anlaşmıştır!..

*

Bir akşam.. kızıl güneş batıda sönüyorken,
Kız, bir arkadaşının evinden dönüyorken,
Bir ses duydu:

— «Otoya binmez misiniz bayan?..»

İster oto alırdı, ister yürürdü yayan,
Neden yapışıyorlar herkese bu şoförler?..
Papatya dönüp baktı: O genç adammış meğer;
Görür görmez titredi o «otomobilli genci»
O, yağız sporcuyu, o atılğan ispenci!..
Bir an tereddüt etti.. sonra girdi içeri;
Onu dağa kaçırdı bu güzel Yeniçeri!..
Bir dağ başına değil, Tarabyaya götürdü,
Güzel otomobili yıldırım gibi sürdü!..
Gezdiler, dolaştılar.. bir saat konuştular..
Kırk yıllık âşık gibi, artık eş olmuştular!..

— 3 —

Böyle konuşa dursun fırsat buldukça onlar,
Bir gün annesi koştu:

— «Papatya!.. Bir müjdem var:
«Seni almak istiyor namlı, büyük bir zengin,
«Kızım!.. Yaşı değildir gerçi bir parça dengin,
«Fakat seni bahtiyar edecek bu milyoner,
«Bu teklifi kim duysa şaşırır, başı döner,
«Apartıman alacak yüz bin liralık sana,
«Böyle bir devlet kuşu konar mı insana?..
«Haydi!.. Fazla düşünme.. durma, süslen iyice;
«Saha tanıtacağım nişanlını bu gece!..»

*

Düşünmiye başladı kız sevinecek yerde:
İki ateş arası.. başı girmişti derde,
Bu: Yaşlı milyonerdi.. o genç de: Zengindi pek,
Beş bin lira ederdi otomobili gerçek!..
Genç zengin duruyorken yaşlısına varılmaz,
Hiç «kış» istenilir mi duruyorken güzel «yaz»!.

— «Annem ya çok zorlarsa?..»

Diyerek kederlendi,
Fakat biraz düşünüp bu müşkülü de yendi:

Çünkü kendinin vardı bir mektep arkadaşı,
Onun kadar güzeldi, onun kadardı yaşı!..
İşte bu milyonere onu takdim ederdi:

— «Siz benden vazgeçin de, bu kızı alın!.»

derdi!.

— 4 —

Nitekim öyle oldu: Dedi ki milyonere:

— «Siz beni almak için uğraşmayın boş yere,
«Çünkü başka birini seviyorum kaç aydır;
«Sizi bahtiyar etmek fakat bence kolaydır:
«Arkadaşımı alın.. hem de öyle güzel ki,
«Resmini göstereyim.. beğenirsiniz belki!..

Yaşlı zengin alınca fotoğrafı eline,
Kavuşmuş gibi güldü en yüce emeline;
Çünkü arkadaşını daha güzel bulmuştu:

— «Tanıştırınız!..»

Dedi.. Papatya kurtulmuştu!.

— 5 —

Kız ertesi gün koştu fakir arkadaşına,
Birer birer anlattı neler geldi başına!..
Sonra dedi:

— «Bu yaşlı milyonere varırsın,
«Artık bu yoksulluktan kendini kurtarırsın!..
«Ben de ona varırdım.. fakat gencini buldum,
«İkimiz de kârlıyız.. haydi, hazırlan yavrum!..

*

Fakir kız razı oldu:

— «Arkadaşmışsın meğer!..»

Hemen zengin adamın bürosuna gittiler!..
Milyoner fakir kızı sevdi gönülden, candan,
Dedi:

— «Nikâh işimiz ola dursun bir yandan,
«Gidip yüzük alalım durmadan bir an bile!..»

Sonra elini bastı masasındaki zile,
Uşak girince dedi:

— «Hazır mı otomobil?..»

— 6 —

Buna inanmıyordu fakir kız kabil değil,
Mesut olacak mıydı o da bir gün dünyada?..
Bahtiyardı.. sanmıştı kendisini ruyada!..

*

— «Düğün oluyor!..»

Diye, üçü de sevindiler,
Kahkahalar atarak aşağıya indiler!..
Kapıdaki otoya yaklaştıkları zaman
Zavallı Papatyacık bağırdı:

— « O ne?!. Aman!..»

Otonun kapısında sevdiği genci gördü:
Milyonerin emrinde çalışan bir şofördü!.

Necdet Rüştü

İkinci Cildimiz..

KARİKATÜR, 53 üncü sayısile ikinci yaşına girdi. 26 ıncı sayıda başlıyan ikinci cilt kolleksiyonu 52 inci sayı ile tamamlanmış bulunuyor. Kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize getirerek 40 kuruş mukabilinde ciltletebilirler. Birinci ciltte de olduğu gibi bu cilt için de hususî kapaklar hazırlanmıştır. Anadoludan kolleksiyonlarını ciltletmek için idarehanemize gönderen okuyucularımız cildiye ve posta ücreti olarak 60 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek adreslerine gönderilir. Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyenlere 30 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan da gönderebiliriz. Kolleksiyonlarında noksan bulunan okuyucularımız doğrudan doğruya idarehanemizden veya bütün bayilerimizden 10 kuruş mukabilinde tedarik edebilirler.

Madam — Lâkerdan iyi mi?.
Lâkerdacı — Ağzınıza lâyık!.
Madam — Fazla mı bayat?..

Kan borcu

Bir Avrupa gazetesinde okunmuştur. Ahretin dünya hesaplarına ait bir bürosunda iki kanatlı hesap memuru arasında:

— İspanya umumî harpte kan vergisini ödemekten imtina etmişti. Bu memleket geçen yazdanberi borçlarını taksit taksit ödüyor. Bakın bakalım deftere. Hesabı kapanma zamanı geldi mi?

— Şimdiye kadar gelen taksit makbuzları - faizler de dahil edilmek üzere - borç miktarını çoktan aşmıştır. Alacak hesabı kapandı. Şimdi matlup kaydile meşgulüz.

Yine Sakallı Kadınlar

Bayan (C...) in çok güzel bir kocası vardır. Fakat genç kadın mütemadiyen: «Pembe yanaklarınla, Allahtan sürmeli yeşil gözlerinle, kırıtkan tavırlarınla erkekten ziyade kadına benziyorsun» diye onunla alay eder: «Bence senin güzelliğin, kadın güzelliği, iki para etmez» derdi.

Bayan (C...) in kocası geçenlerde İzmirde on günlük bir seyahat yapmıştı. Dönüşte onun sakal koyvermiş olduğunu gördük. Bunu niçin yaptığını soran karısına:

— Senin dilinden kurtulmak için, dedi, şimdi de artık kadına benzediğimi söyliyemezsin ya.

Genç kadın dudaklarını büktü:

— Şimdi de İzmirde çıktığı rivayet edilen, hastalığa tutulmuş sakallı kadınlara benzemişsin, dedi.

TÖVBE

Müverrih Ahmet Refik, akşam üstü, pek dalgındı. Bir şey için söz vermiş, yemin etmişti. Fakat neye söz verdiğini, niçin yemin ettiğini bilmiyordu. Gazinolardan birine oturdu:

— Bir kadeh içersem, aklıma gelir!

Dedi. Bir tane içti, yine aklına gelmedi, tam üçüncü kadehi bitirmişti ki elini alnına götürdü:

— Hay Allah müstahakını versin, dedi, içki içmemiye yemin etmiştim!

BİR KAHRAMAN İÇİN

Bir yangın hikâyesi anlatılıyordu. Misafirlerden biri:

— (M...) in bukadar civanmert bir insan olduğunu zannetmezdim, dedi. Para ve mücevher dolu çekmecesini yukarda bıraktığını hatırlayınca alevlerin içine atılarak merdivenleri çıktı. Fakat bu esnada ihtiyar kaynanasının sofada baygın yattığını gördü. Derhal paraları da, mücevherleri de unutarak kadıncağızı sırtına yüklendi ve biçareyi muhakkak bir ölümden kurtardı.

Misafirlerden bir başkası söze karıştı:

— Yangın şaşkınlığı hiç bir şaşkınlığa benzemez... İnsan öyle dakikalarda ne halt yediğini farkedemez.

— Kadınların beyinleri bir radyo makinesine benziyormuş...
— Arasıra parazit yaptıklarına bakılırsa doğru olacak azizim!...

Ötekilerde de böyle

Bayan acele bir yere gidecekti. Aynanın karşısında harıl harıl hazırlanıyordu. Başını düzeltip yüzünü boyamıya başladığı zaman yeni hizmetcisinden iskarpinlerini istedi.

Çoraplarını giydikten sonra iğildi. ve hiddetle tekrar doğruldu. Hizmetçiyi çağırdı:

— Kız bu ne? İskarpinlerin biri sarı biri siyah.

— Vallahi bayanım ben de şaşırdım. Öteki çift de tıpkı böyle.. Biri sarı bir siyah...

Bir hastalık hikâyesi

Bir arkadaşımız büyük bir doktorumuza karısının uzun zamandanberi devam eden hastalığını anlatmıştı.

Doktor bir takım tavsiyelerde bulunduktan sonra:

— Bilhassa vücudünün harekete ihtiyacı vardır. Hastalık bahanesile tembel tembel oturmasına müsaade etmemelisiniz, dedi.

Arkadaş içini çekerek cevap verdi:

— Merak etmeyin doktor.. Günde en aşağı sekiz defa elbise değiştiriyor.

★ Dünyayı idare eden tek bir kuvvet vardır: Yalan.

*

★ Kadınları ezelden yalana alıştıran tabiattır.

*

★ En az kıskanç kadınlar bile, sevdiği arkadaşlarını çekiştirmeden methedemezler.

*

★ Bir kadının kendi güzelliğine karşı itimadı arttıkça tuvalete iptilâsı da fazlalaşır çünkü kadın daima daha güzel olmak ister.

*

★ Gönül, ucu bucağı bulunmıyan arzu denizinde yelken açmış dümensiz bir gemiye benzer.

*

★ İyi gören gözler, ağlamak mecburiyetini pek hissetmezler.

*

★ İnsanda tükenmek ve kesilmek bilmiyen bir kuvvet vardır: Arzu.

*

★ Zevki çok seven insanlar, bütün neşe ve eğlence yerlerinde birden bulunmak isterler.

*

★ Erkek için dünyada en müşkül şey, kadın seçmektir. İntihap ve tercih edilen kadın nekadar nefis olursa olsun, seçilmiyen veya ele geçemiyen kadınların ruhta bıraktığı boşluğu kolay kolay dolduramaz.

*

★ Yalnızlık bazan zâf, fakat ekseriya kuvvettir.

*

★ Gezmesini ve eğlenmesini bilmiyen, çalışmasını da bilmez.

*

★ Tembel ve âvare adam intizamla çalışan insandan daha çok yorulur.

*

★ Tecrübe, ihtiyatın dostu, cesaretin düşmanıdır.

*

★ Değişiklik ihtiyacı, ihtiyaçlarımızın en söz anlamıyanıdır.

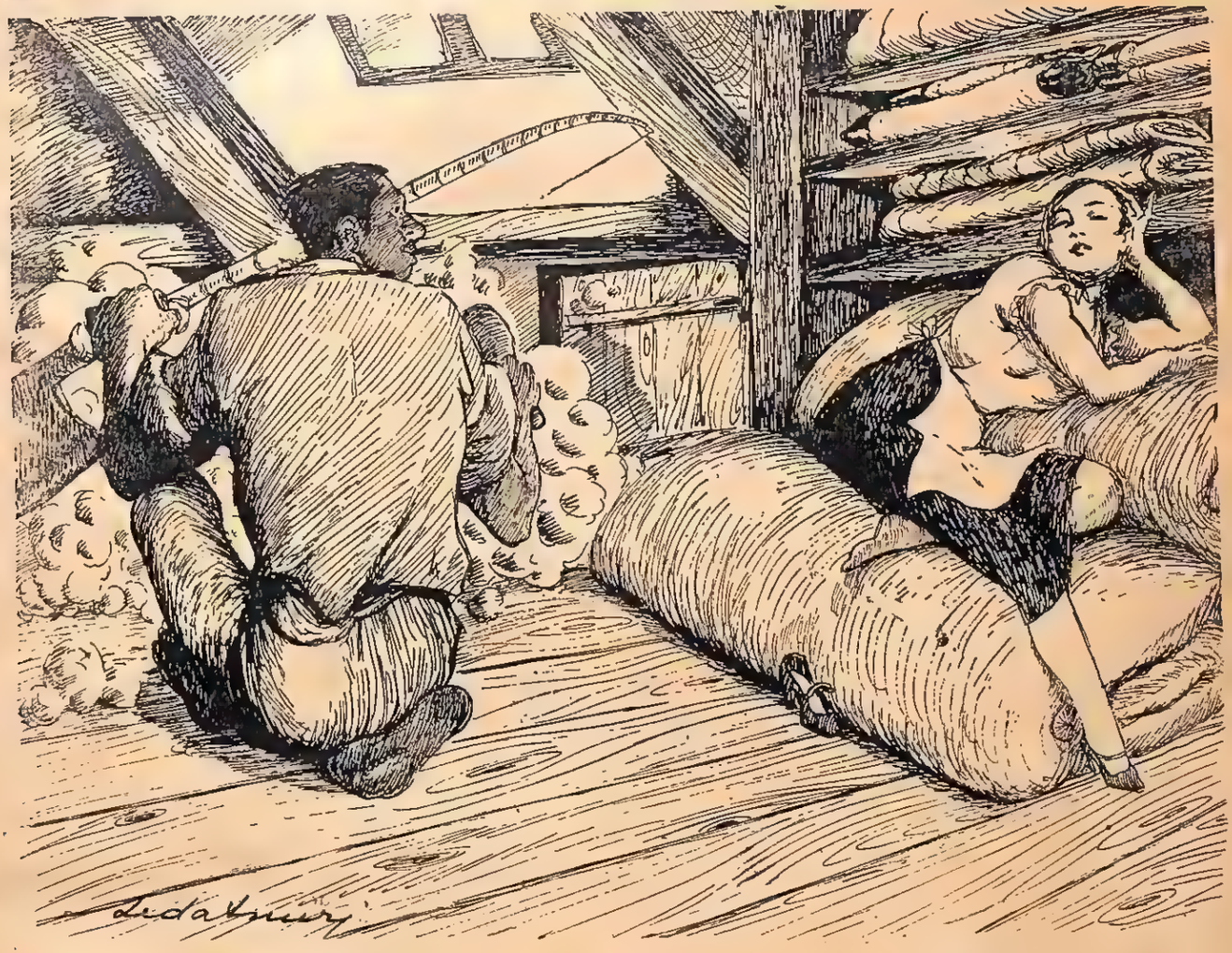

Hallaç — Evin hanımı seni kıskanmıyor mu?.
Besleme — Kısmanmaz olur mu, daha şimdiye kadar dostuna göstermedi!..

Bir Kelimecik

Kendisinin müdhiş bir kadın avcısı olduğuna inanmıştı.

— Ben, derdi, hangi kadını istersem teshir ederim. Gerek tavrühareketim, gerek sözlerim karşısında hiç bir kadın mukavemet edemez.

Bir gün tesadüfen karşılaştık. Beraber yürümiye başladık. O her zamanki gibi parlak kadın mecareları anlatıyordu. Dayanamadım. Önümüzde yürüyen güzel bir bayanı göstererek:

— Haydi, dedim, davran, marifetini, iktidarını meydana koy...

İşe başladı. Evvelâ yanında bir müddet yürüdü. Kadın aldırmadı. Önüne geçip birdenbire döndü, yüz yüze geldiler, yine oralı olmadı. Seyrettiği camekâna bizimki de yaklaştı. Faydasız. Nihayet söze başladı.

Bu karlı havada yapılacak uzun otomobil gezintisinden, bilmem hangi sinemanın bilmem hangi meşhur filiminden, sıcak bir gazinodan bahis açtı. cevap yok.

Nihayet ağlar gibi istirham etti:

— Bir kelime.. Merhametli olunuz şekerim. Size âşık olmaktan başka günahı olmıyan bir bedbahta merhamet ediniz bir kelimecik...

Bayan dayanamadı. İstediği bir kelimelik cevabı söyledi:

— Budala!

BURASI MUHAKKAK AMA..

Muallim, tarih dersinde arka sıralarda oturup başını kollarına dayıyarak uyuklıyan Osmanı tahtaya kaldırdı.

— Söyle bakalım Osman, Sokullu Mehmet paşa hangi tarihte öldü:

Osman düşündü, taşındı, nihayet cevap verdi:

— Ben doğmadan evvel öldüğü muhakkak... Burası muhakkak ama, hangi tarihte öldüğünü bir türlü çıkaramıyorum.

ZEKÂVET MESELESİ

Salon dehşetli mükemmel döşenmişti. Bir sürü dedelerden kalma antikalar da vardı. Hele duvarlar hep eski aile portrelerile dolu idi.

Ev sahibi misafirin yağlı boya portrelere dikkatle baktığını görünce, birer birer izahat vermiye kalktı.

— Şu aziziye feslisi bizim büyük peder Abdülâzizin şerbetçibaşısı imiş. En sevdiği vezirlerinden sayılırmış.

Şu kavuklu zat sultan Mahmudun kapı kethüdalığını yapmış. Kavuğundaki üç tane tüy, o zamanın işareti, böylesine üç tuğlu vezir derlermiş. O payeye erişmek, hani mesele imiş.

Şu kenardaki daha büyük kavuklu, daha uzun sakallı zat, üçüncü göbekten dedemiz olur. Sadrazam imiş. 1214 tarihinde başı kesilerek ölmüş.

— Vah vah, bir asansör kazasına kurban gitmiş olacak... Yazık.

— 14 —

— Çıkarsa da Allah kerim... Handan beni, ben Handanı şevdikten sonra ehemmiyet yok...

— Tabiî.. Ona ne şüphe...

Sâda, ayağında şipşıp ev terlikleri bulunmasına rağmen, sokakta onunla yürümiye başlamıştı.

— Ne dersiniz Sâda hanım... Acaba Örfi Veysel bey bir aksilik çıkarır mı?.

— Bilinemez... Gerçi istikbaliniz parlak ama, şimdilik galiba ehemmiyetli bir memuriyetiniz yok..

— Orası öyle...

— Sualim belki çiğce düşecek ama ailenizin biraz dünyalığı var mı? Affedersiniz bunu söylemek bana düşmez ama.. Kendi hesabıma olsa ben sevdiğim bir dilenci ile de evlenirim... Fakat malûm ya kız babaları tuhaftır. Babanızın hali vakti müsait mi?

Dağrusu aranırsa, bunu Mesut da bilmezdi. Çünkü bazan geride milyonları varmış gibi pek cömert ve hovarda davranan İbrahim bey, bazan da yüz para için sokak satıcıları ile boğaz boğaza gelirdi. Evlenirse şimdilik nasıl geçineceği, Handan için düşündüğü kürk mantoları nasıl tedarik edeceği kendisini de düşündüren bir mesele idi. Fakat bilhassa nazikâne bir tarzda kovulmuş ve pabucu eline verilmiş vaziyette olan bir evin kapısında, izzeti nefsinin pek kırık bulunduğu bir zamanda bunu Sâdaya itiraf etmekten utandığı için, zenginliğini belli etmekten çekinen bir milyoner tavrı aldı:

— Zannederim ki o meseleler üzerinde kolay anlaşmak kabil olacak, diye başını salladı ve gülümsedi.

Mesut İbrahim o hızla eve döndüğü zaman, annesinin misafiri olduğunu öğrendi. Fakat buna rağmen, onu odasına çağırarak:

— Anne, seninle mühim bir şey konuşacağım, dedi.

Bayan Macide oğlunun halinden korkmuştu:

— Ne var? Bir fena haber mi sakın? Diye sordu.

Genç adam: — Bilâkis anne.. İyi haber... Ben katiyyen evleniyorum, dedi.

— Sen çıldırdın mı Mesut?

— Evlenmek çıldırmak mı demektir?

— Orasını bilmem, fakat herhalde beni misafir yanından çağırtacak kadar acele bir şey olmamak lâzım gelir..

Bu telâşa sebep ne?

Örfi Veyselin kızını kaçıran falan mı var?

Mesut İbrahim, hakikati söylemiye cesaret etseydi şöyle bir itirafta bulunabilirdi:

— Elhamdülillâh Örfi Veyselin kızını kaçıran yok... Böyle deliliği yapacak bir kimsenin esasen ben alnını karışlarım.. Fakat benim şimdiki bu kızgınlığım geçerse, yine belki cesaretim kırılır, seninle konuşurken kem küm başlarım... İyisi mi sıcağı sıcağına bu meseleyi halledelim.

Mesut bu açık itirafa cesaret edemediği için annesinin sualini cevabsız bıraktı:

— Belki sen bu kararımı yine şüpheler, alaylarla karşılıyacaksın.. Onun için ben babamla erkekçe konuşacağım.

Bayan Macide, şükür Allaha yetiştirene, dedi, o halde beni çağırmak zaten lüzumsuzdu.. Birazdan baban gelince konuşursun...

Bayan Macide, kapıyı mesudun yüzüne çarpıp gitti.

Genç adamın suratın indirilmiş bir şamara benziyen bu garip kapı kapama tarzı Mesudu ürkütmedi.. Ona bu dakikada batarya ile top atsalar vız gelirdi.

Delikanlı babası gelinciye kadar odasında bir aşağı bir yokarı dolaştı. Mutlaka zaferle bitirmiye azmettiği muharebeye hazırlanan bir kumandan sinirliliği içinde idi. Vatan piyesindeki İslâm beyin dediği gibi karşısında ecdadının mezarı çıksa basıp geçmiye niyet etmişti.

Maamafih yarım saat sonra bahçede babasının sesini işidince, bu azim bir parça gevşer gibi oldu.

Mesut bu defa odasında gürültü ile dolaşmıya cesaret edemiyerek, ayağında potinlerile yatağına uzandı, fakat annesi yatak örtüsünü kirlettiğini görür de bir mesele çıkarır korkusu ile bacaklarını karyolanın alt demirleri üstünden aşırdı.

Yemek vakti gelince, delikanlı kendisini dışardan çağıran hizmetçiye:

— Gelemiyeceğim.. Hastayım, iştahım yok, diye bağırdı.

Bu, yalnız anasını telâşa, babasını merhamete sevketmek için uydurulmuş bir yalan değildi. Delikanlı bu hareketile gönül çeken gençlerin yemeden, içmeden kesilmelerini istiyen eski ananeye de riayetkârlık göstermiş oluyordu.

Aşağıdan, bir saat kadar ses sada çıkmadı; sonra hizmetçi tekrar kapıyı gelerek:

— Mesut bey, baban aşağı çağırıyor seni, dedi.

Delikanlı biraz daha nazlandıktan sonra merdivenleri indi ve yemek odasına girdi.

Sofra daha kaldırılmamıştı. Genç adam kendisine mislice bir tavuk budu saklanmış olduğunu gördü. Maamafih bunu hizmetçinin çatal bıçak ve havlu getirmesini görmemezlikten gelerek masa başına oturdu.

Mesut, babasından uzun bir mukaddime bekliyor ve İbrahim beyin ogün yok yere kendisinen bir lira alan bir saatçiden ettiği uzun şikâyetleri sırf birdenbire meseleyi açmıya cesaret edememesine veriyordu.

Fakat İbrahim bey saatçi davasını bitirdikten sonra:

— Yahu Mesut, annen bana bir şey söyledi... Sen evlenmiye mi kalkışmışsın? dedi.

Sualin katiyyen ürkütmiyen bir tarzve sesle sorulmuş olmasına rağmen, Mesut dudaklarını açıyor, fakat ağzından ses çıkmadığını dehşetle görüyordu. Bilâkis yüreğinde somun gibi bir şey şişiyor ve bu bir hıçkırık şeklinde boğazından kopmıya hazırlanıyordu.

Delikanlı bu dakikada ağlamanın lâkırdı söylemeden hem daha kolay, hem daha muvaffakıyetli ve müessir olacağını anladı ve hıçkırmıya başladı.

Ağlama devam ederken, derunî bir ses ona şunları söylüyordu:

Bir davanın hakılı olduğunu ağlamadan daha belâğat ve fezahatle ifade eden bir vasıta yoktur. Ağla yavrum ağla durma haline...»

İbrahim bey evvelâ bu gözyaşlarına lâkayıt kalır gibi göründükten sonra yine ümit verici bir sesle:

— Ateş saçağı sarmış desene be Mesut... Pekâlâ... Nasıl istersen onu yaparız... Handanla evlenecek yahut Veysel Örfi tarafından pabucu eline verilecek ben değilim ya... Ben kendime düşeni yaparım... Yarından tezi yok, Veysel Örfiyi İstanbulda görür, meseleyi açarım...

Hıçkırıkları imal eden uzuv ve sevkeden sinirler hangileri ise birdenbire faaliyetlerine nihayet vermişlerdi. Fakat Mesut son bir gayretle onları birkaç hıçkırık ve gözyaşı daha ilâvesine zorladıktan sonra sustu ve kızarmış gözleri, şişmiş burnu ile başını önüne eğip bekledi:

— Anlaştık değil mi? Yarın Veysel Örfiyi görmiye gidiyorum. Burada olmaz, çünkü aksi bir cevap çıktığı taktirde çoluk çocuğa karşı rezil olmakta mâna yok.. İstanbulda kendisinden bir randevu alırım olur biter... Hak saklasın, dediğim gibi ters bir cevap alındığı takdirde yarın akşam devam etmek üzere şimdi gözyaşlarını kes; burnunu filân sil; yemeğini ye.. Enailiğin bu derecesine lüzum yok...

Hizmetçinin koyduğu çorba kâsesi buram buram tütüyor ve nane kokuyordu.

Çorbanın bu sıcaklığı Mesudu ona zemin ve zaman şeraitine uymıyacak bir hızla saldırmaktan menetti.

İbrahim bey biraz sonra:

— Bu akşam Veysel Örfiyi gör.. Yarın kendisinden bir randevu iste, dedi, nereye emrederse giderim.

Gündüzki istiskalden sonra Veysel Örfilerin evine dönmek, Mesuda ağır gelecekti. Fakat bu gece kendi nam ve hesabına değil, babası tarafından bir elçi olarak bu köşke gidecekti. Elçiye zeval olmadığı ise eski bir atalar sözü idi.

Mesut, Veysel Örfi ailesini daha uzaktan görür görmez seslendi: «Efendim, babam Veysel Örfi beyefendiyi görmemi istedi de.» Veysel Örfi «Hayırdır inşallah» diye sandalyesinden kalkmıştı. Mesut:

— Babam yarın kendisine bir randevu lûtfetmenizi rica ediyor, nereye emrederseniz gelecek, dedi, ve acele acele ilâve etti:

— Vallahi niçin olduğunu bilmiyorum, herhalde çok ehemmiyetli bir mesele...

Veysel Örfi, ertesi gün İbrahim beyi Heveskâranı musiki cemiyetinde saat ikide bekliyeceğini söyledi.

Mesut İbrahim vazifesini bitirmiş bir sefir vakarile hemen müsaade istedi ve kapıya doğruldu.

Genç adam bahçe kapısından çıkarken Sâda ile Handanın kendisini takip etmekte olduklarını gördü ve adımlarını yavaşlattı.

Biraz sonra komşu köşkünün önünde birleştiler.

Mesut Handanı yanağından öperek:

— Mesele kararlaştı, dedi, babam yarın sizi resmen babanızdan istiyor.

Handan sesini çıkarmadı. Sâda sevinçle: «Bravo... Çok âlâ» dedi.

— Zevcem olmaktan memnun olacak mısınız?

— Elbette Mesut...

— Ben de zevciniz olmaktan çok memnun olacaktım.

Bu «zevç» kelimesinin Mesut üzerinde garip bir tesiri vardı. Zevç deyince gözünün önüne kelli felli, saçlı sakallı bir adam gelirdi. Daha yirmi beşine gelmeden böyle bir ehemmiyetli insan mertebesine yükselmek, Mesuda gurur veriyordu.

Mesut eve dönerken, kendi kendine «Handan zevcem olacak» diyor, sonra bu kelimedeki tadı daha ziyade duymak için onu türkçeye terceme ile tekrar ediyordu: «Handan karım olacak. Ne saadet!» yarabbi..

Örfi Veyselin bu izdivaça razı olması ihtimaline gelince, bu da Mesudu pek korkutmuyor, hattâ yeni macera vesilesi olacağı için hoşuna bile gidiyordu. Bu iki ihtimal haricinde bir üçüncü ihtimal, Örfi Veyselin «bakalım düşünelim» yolunda bir cevapla işi savsaklaması ihtimali, Mesudun hiç aklından geçmiyordu. O, herhangi bir mesele hakkında tereddüt ve kararsızlığı ancak kendinde bulunan bir hassa zanneder. Başkalarının da bu neviden zâfları bulunmasını tasavvur edemezdi.

* * *

Mesut Veysel Örfinin sözlerini babasına tekrar edince, İbrahim bey:

— Yarın kaçta bana geliyorsun? dedi.

— Neticeyi öğrenmek için mi?

— Yok canım... Ne münasebet... Veysel Örfiye gitmek için...

Mesudun gözleri dört açılmıştı:

— Vay, ben de mi seninle beraber geleceğim.

— Ne o, eski usul görücülüğe mi gidiyoruz. Elbette beraber olacağız.

Mesut ertesi gün evde kalacağını ve bekleme sabırsızlığını gidermek için kümesi tamir edeceğini zannediyordu.

Babasile beraber Veysel Örfiye gitmek, ona bu intizardan daha korkunç göründü. Maamafih evlenmiye kalkmış bir adamın «ben gitmeyim» demesi korku yahut utankaçlık mânasına geleceğini düşünerek buna itiraz etmedi.

* * *

Randevunun tam dakikasında olması için, Mesut babasını yarı yolda tramvaydan indirerek zorla otomobile bindirmişti. «Heveskâranı musiki» cemiyetinin kapısından girdikleri zaman, Veysel Örfiyi aşağı sofada bir piyano akortcusu ile pazarlık yapmakla meşgul buldu.

Veysel Örfi işini bitirdikten sonra onları sofadaki kanapeye oturttu ve kendisi ayakta durarak sordu:

— Efendim hayırdır inşallah? Bir emriniz mi var?

İbrahim bey hiç sıkılmadan:

— Estağfurullah.. Arzedeyim, dedi, bu delikanlı bugün beni acayip bir vazife ile tavzif etti. Bilmem tahmin buyurabilecek misiniz?

Veysel Örfi nezaketen yarım dakika bu tahmin ile meşgul göründü, sonra gülümseyerek cevap verdi:

— Maalesef hayır...

—Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER: Kâhtanede Çengi âlemi..

Açıkgöz

Arkadaşları pek zeki olmadığını söylerlerdi ama yine de çok severlerdi.

Başına bir felâket geldi, hapise tıktılar. Herkes nâhak yere hapsedildiğine kani idi. Ziyaretine gittikleri zaman gardiyanlara çaktırmadan kararlaştırdılar.

— Sana, dediler, bir eğe gönderelim. Demir parmaklığı kes, evvelâ şuradan bir kurtul. Sonra icabına bakarız.

Kabul etti. Üç gün bekledi. Gelen giden olmayınca bir sabah gardiyana sordu:

— Affedersiniz, bana bir şey göndereceklerdi geldi mi?

— Ne göndereceklerdi?

— Büyük bir eğe... Onunla demirleri kesip kaçacakmışım!

SARMAŞIK

Avrupada tahsilini ikmal ettikten sonra İstanbula dönen bir mühendis ricalden birine damat olmuştu. Bir gün bir mecliste genç mühendisten bahsolunuyordu. Onu tanıyanlardan biri:

— Çok değerli bir gençtir, dedi, göreceksiniz, yakında nasıl yükselecek!

Orada hazır bulunan Çallı İbrahim söze karıştı:

— Hakikaten öyle... Hani sarmaşığa: «Neden boyunu, posunu göstermiyorsun?» demişler, o da: «Hele yanıma bir kavak ağacı diksinler de siz o zaman seyredin beni boyumu, posumu...» cevabını vermiş! Zahir, bu da onun gibi yükselecek!

KONFERANS

Lâkırdı şampiyonumuz Selim Sırrı, haftada bir İstanbul, haftada bir Ankara radyosunda konferanslar veriyor. Geçende üstada tesadüf eden dostlarından biri:

— Neden konferanslarınızı salonlarda vermiyorsunuz da radyoyu tercih ediyorsunuz?

Diye sordu. Üstat, gülümsedi:

— Şevkimi kırmamak için..

— O ne demek?

— Ne demek olacak, radyoda konferans verirken uyuyanları, esniyenleri görmüyorum!

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatlı kalır.

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-külotları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu inceltir Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz.

Fiyatı: 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : oz

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No.lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Romatizma Pimanol

ile derhal geçer. Üşümekten, bel, diz ve arkaya giren ağrıları hemen keser.

Sahibi Sedat S. — Umumî Neşriyat Müdürü: T. Şükrü

Karikatür

Erkek — Alamanya Devletlere çorap örüyormuş
Kadın — Âlâ, bari benim kaçan çoraplarımı oraya gönder tamir ettir !